

יש משהו בשם בוגרט שנשים אינן יכולות לעמוד בפניו!...

אפטה שייב,
מי קולון,
דיאודורנט
וסנון

מ. קליפר מ. KLIFFER

גיטרות * אקורדיונים
כלי נגינה * אורגנים
מיתרים * תופים
השאלה * מכירה
תיקונים

גינזבורג מוסיקה

אלנבי 48 (ליד רח' גאולה) ת"א.
טל: 03-57773
נוסד ב-1940

ביוריתמוס (השעון הביולוגי)

מעתה תוכל לקבל את תרשימי הביוריתמוס שלך מנותחים ע"י מחשב. (המחירים כוללים מ.ע.מ. ומשלוח)

- מחיר נתוח ל-3 חרשים — 56 ל"י
- מחיר נתוח לחצי שנה — 89 ל"י
- מחיר נתוח לשנה — 152 ל"י

שלח/י את תאריך הלידה שלך וצרף שיק על הסכום המתאים לפקודת ג.ד.י. שירותי פרסום, ת.ד. 39799 ת"א

זה עתה הגיע
PENTHOUSE
SPECIAL EDITION
NOVEMBER 77
★ Pet Of The Year

הפצה בלעדית
סטימצקי

רובקס
המתנה שבהישג ידך

הכוחות הגדולה

(המשך מעמוד 37)

שילמה את דמי נסיעותיה באוטובוס. הלך קפה, עם גרטרוד כסולנית בקבוצה, הור פיעה ביצירות קלאסיות, באופרות כרי גולטו, כרמן והליצנים, ובאופרות כעט לך וטילבה.

"היינו להקה נהדרת", מספרת יפה, "לא ייאמן מה שהיא עשתה מאיתנו. אני חייבת לה עד היום את צורת העיניים שלי על הבמה. כשהופענו במחנות צבא, בפני חיילי הבריגדה היהודית, בימי מלחמת העולם, היא לא הירשתה לנו לרדת מן הבמה אחרי ההופעה. היא הרגישה אחריות כלפי הורינו ופחדה שנצא עם חיילים. אם רצו לרקוד איתנו — זה היה צריך להיות על הבמה, ותחת השגחה."

"היה לה אופי חזק. היא התעקשה שכל דבר ייעשה בהתאם לרצונה, אחרת היתה משתוללת. היתה כנה מאוד. בהצגה לא טובה בתיאטרון היתה יוצאת כאמצע כשהיא מפליטה בקול-רם קללה בגרמנית. למרות שנותיה הרבות בארץ, דיבר רח בשגיאות, ולפעמים התקשתה להביע את עצמה בעברית. מצד שני נהגה להפיץ תיע אוחנו מדי פעם במילים, מפוצצות."

"גרטרוד היתה מפורת. היא יכלה לשיר אול, מישהו ראה את הארנק שלי? כאן שר הארנק היה תלוי על זרועה. היו לה עניינים כחולות כשל ילדה, וחיוך ילדוני תמים. למעשה היתה נאיבית, קנתה כל דבר, אבל אם גילתה ששיקרו לה, היתה רותחת מעט."

"אף פעם לא טיפחה לעצמה יחסי-צניבור. כאשר דיברתי איתה על אפשרות שתופיע בתוכנית הטלוויזיה חיים שכ"א אלה אמרה שהיא לא אוהבת מצלמות."

"עם רוב התלמידים שמרה על קשר. אחד מהם, הרקדן-כוריאוגרף יונתן כרמון, מונה העריץ אותה שנים ונהג להתיעץ איתה בכל דבר. הוא אפילו לקח אותה למופע הראשון שלו באולימפייה בסן-רייס."

יפה כואבת את מותה של גרטרוד: "כל זמן שהיא חיה היתה לי הרגשה שחיי בתור ילדה הם כאן, קרוב אלי, ברחוב פרוג. יש לי עכשיו הרגשה כאילו לקחו ממני את הילדות שלי."

פועלה של גרטרוד קראוס זוכה אותה בפרס ישראל בשנת 1966. לפני שנה זכתה באזרחות-כבוד של עיריית תל-אביב, וכן בדרגת פרופטורה מטעם האקדמיה למוסיקה בירושלים. תוך זמן קצר תיוחד לה פינה מכובדת במוזיאון והארכיון הישראלי לתיאטרון, במרכז תל-אביב. הוריה דש לפני מותה ריכזה גרטרוד תמונות, קטעי עיתונים, פלאקאטים ומכתבים, והעריכה בירה אותם למנהל המוזיאון, השחקן יהודה גבאי, שהיה גם ידידה האישי.

טבעת גדולה

פני 15 שנה רכשה גרטרוד קראוס בית ערבי משופץ בכפר-אמנים עין-הוד, ובסופו-שבוע נהגה לנסוע לשם כדי לפסל ולצייר. תערוכתה הראשונה והאחרונה, שנערכה לפני שנה בתל-אביב, לא זכתה לביקורות נלהבות, והדבר ציער אותה. אבל היא יכלה להתנחם בכך שכל התמונות והפסלים נמכרו.

לפני כארבע שנים לקתה בליבה, ומדי פעם אושפזה לתקופות ארוכות בבתי-חוריים. את הסטודיו שלה שברחוב דיזנגוף נאלצה למכור. ימים אחדים לפני מותה גילתה לידידה שהיא מרגישה כי מותה קרוב, אבל ביקשה ממנה שתתלוו אליה למסע-קניות של בגדים, נעליים ותכשיטי אחד — טבעת גדולה.

שעה לפני שאיבדה את הכרתה עדיין ירשה עם מזכירתה בבית-הקפה התל-אביבי הקבוע שלה, דיצה. כאשר חשה ברע, עזבו השתיים את המקום. דקות אחדות אחרי שנכנסו לדירה התעלפה גרטרוד, היא נפטרה כעבור יומיים בבית-החולים איכילוב, מבלי שהכרתה תשוב אליה.

בחודשים האחרונים החלה כותבת את האוטוביוגרפיה שלה. עתה יצטרך מישהו אחר לסיימה.

לחיות בכל אחר

(המשך מעמוד 39)

אבל אסור לה להפוך את האסון למטרה. היא מוכרחה להמשיך לחיות. היא לא מוכרחה להתחתן שנית, היא צריכה לחיות את חייה, להתאוורר, לנשום אוויר נקי. רק כך היא תגרום אושר לילדיה. אלמנה גם לא צריכה להיכנס לפאניקה של גישור אין מחדש. היא חייבת כל הזמן להעסיק את עצמה.

"הכאב קיים. צריך ללמוד לחיות איתו, לבטא אותו בבית — לא בחוץ. החברה לא אוהבת את הכאב, לא אוהבת אנשים אומללים. אני, באופן אישי, העדפתי שירכלו עלי ויספרו סיפורים, מאשר שירחיקו ממני. אוכלתה: כשאני רואה אלמנה שנהנית מהאומללות שלה, אני מייד מסיימת לה שוהי טעות עקרונית."

במאבק — אני ניצחתי!

אלמנות יש המון בעיות. גם עם מישפחת הבעל, ואני לא מאשימה איש. אני יכולה להבין איך מרגישה המישפחה כלפי האלמנה ברגע שהיא מפתחת עצמאות. הם מרגישים כאילו רכושם נלקח, ותמיד צצות בעיות. אך ברוב הדין מיקרים אין ברירה, והייתבם להחליט: החיים הפרטיים — או מישפחת הבעל. אם אלמנה מכירה גבר, היא צריכה לחיות איתו. על אחת כמה וכמה אם יש לה ילדים. הוא צריך לחיות עם ילדיה, לראות אם הוא מסתגל לחיי מישפחה לפני שהם כורתים ברית של חופה וקידושין. הילדים יקבלו כל גבר בשימחה. אחרי הכל, הם מצפים לאדם שיש לו סמכות. הם רוצים אבא בבית. כשלעצמי, אם אתחתן, זה לא יהיה בשבילי אלא בשביל הילדים. אם הילדים לא יסתדרו עם הגבר שלי, קשה לי להאמין שאתחתן איתו."

ובינתיים, עד שתחתן — אם בכלל — מנהלת אילנה רומנו חיי חברה פעילים, מטפלת בשלוש בנותיה ומטפחת את ביתה. אולם את חלומה הגדול הגשימה רק בר שבעות האחרונים. היא פתחה בקאריירה חדשה, כאשת יחסי-צניבור. עוד בעת הטיול פול בנושא הנצחת חללי מינכן גילתה שיש בה תכונות שהן יסודיות לכל איש יחסי צניבור, ולפני כחודש ימים הציע לה האמרגן שמואל חוגי, שהכיר את בעלה המנוח, לארגן את יחסי הצניבור של זמרת-הדיסקו טינה צ'ארלס.

אילנה קיבלה על עצמה את העבודה "בחיל ורעד", לדבריה, עברה מרחץ זיעה עם כל טלפון שעשתה כדי לארגן את יחסי הצניבור. אך טבילת האש הראשונה עברה בהצלחה. טינה צ'ארלס קיבלה כניסוי נרחב בעיתונות וברדיו, וגם הטלוויזיה גילתה בה עניין, אך האמרגן חוגי סירב לאפשר לזמרת להופיע בטלוויזיה. אולם את השיא שברה אילנה כאשר אירגנה לטינה צ'ארלס, זמרת בריטית אלילת גילאי העשרה, פגישת עם ראש הממשלה מנחם בגין, באותו יום שבו מסר את האיגרת המפורסמת ובה הזמנה לנשיא סאדאת לבקר בישראל לידי הי שגריר האמריקני סם לואיס.

איך עשתה זאת? מספרת אילנה: "התיקשרתי עם שלישי של ראש הממשלה, אל"ם אפרים פורן, שאותו אני מכירה מפעילות באירגון אלמנות מינכן, והצעתי להפגיש את בגין — שגם אותו אני מכירה מפעילות זו — עם טינה. כעבור כמה ימים התקבלה תשובה חיובית. הגענו ללישיכת ראש הממשלה ובגין קיבל אותה בלבביות עצומה. הוא הציע לי להעביר לה את מילות השיר ירושלים של זהב. באותו רגע נכנס גם שר-החוץ, משה דיין, ללישיכה, ובגין הציג את טינה לפניו. הוא התנהג כמו אבא טוב. לא מעניינת אותי הפוליטיקה ולא הצבעתי בשביל בגין בבחירות, אבל אני ממש אוהבת אותו. הוא איש חם, כמו אבאליה טוב."

מיבצע טינה צ'ארלס הסתיים, ואילנה רומנו משנסת עתה את מותניה לקראת מיבצעי יחסי-צניבור פרסום לכוכבים חדשים העומדים לפקוד את ישראל. יחד עם זאת נטלה על עצמה את עבודתה היציבה לתיאטרון חיפה, ואת כל עבודתה היא מנהלת באמצעות דרך הטלפון בי ביתה. היא מרוצה, וילדיה מרוצים. אילנה רומנו שיקמה את חייה, ורק הי לשונות הרעות עורן מתגלגלות. אך היא מסכמת: "ידברו להם האנשים כמות נפשמם, במאבק להמשך החיים הגורמליים שלי — אני ניצחתי!"

שרית ישי

נעמי רוז